

JULEDIGT 2006.

Efterårsbladene falder og falder –
lige derefter – så julen os kalder.
Butikkerne fyldes med gaveidé'r.
Hvert eneste år sælges mere og mer.
Dagene bliver så klamme og korte.
Sollyset svinder – er næsten helt borte.

Hjemme bli'r lys sat i masser af stager.
Frem tages pynt fra et julepyntlager.
Der klippes, der klistres på børnemanér.
At julen er nær, det man tydeligt ser.
Over alt findes der side om side
julemænd glade og engle så blide.

Køkkenet dufter, for mor bager kager.
Børnene hjælper, og far prøvesmager.
Der er skam så meget, som gerne skal nås –
det sidste er ris à la mande, stege gås.
Julen er mad, den er slik, den er gaver.
Hunden begejstret sit juleben gnaver.

Julen er dejlig, og det bør den være.
Flest muligt samles af alle de kære.
Når stjernen på himlen står lysende klar,
er julen den samme, som altid den var.
Julen er bare langt mere end fester,
julebord, juletræ, gaver og gæster.

Julenat bragtes jo Jesus til verden,
startede blandt os sin menneskefærden.
HANS gave til os, det var læren om fred,
om godhed og tålmod, fordragelighed.
HAN fik hos os både svigten og hånen,
mødte i lidelsen slet ingen skånen.

Kærlighedsbudet vi aldrig må glemme.
Det gælder derude – det gælder derhjemme.
At HAN kom til Jorden vi mindes hvert år.
HAN bragte os ORDET, som evigt består.
Men julemænd, nisser og engle så blide
fredeligt står ved hinandens side – ved juletide!

Eva Antkowiak